

'Ik krijg van de kinderen zoveel vriendschap terug'

Annelies Slootmans (18) uit Lier is sinds drie jaar lid van 'Jongeren voor Vrede', de jongerenbeweging van Sant'Egidio in Antwerpen. In de wijk het Kiel begeleidt ze kansarme kinderen tussen zes en twaalf bij hun huiswerk en in hun vrije tijd. "Ik krijg van hen zoveel vriendschap en warmte terug."

"Drie jaar terug – ik was toen vijftien – zocht ik naar een zinvolle activiteit tijdens de grote vakantie en kwam door een vriendin in contact met de jongerenwerking van Sant'Egidio in Antwerpen. Coördinator Pieter Wieërs en verantwoordelijke Lena Pengel leerden me kinderen kennen op het Kiel, een volkswijk in het zuiden van Antwerpen. In die achtergestelde buurt met zijn grote concentratie van migranten is er veel armoede. De families wonen in kleine appartementen of oude rijhuisjes en er is weinig groen. Deze lawaaiige buurt is niet leuk om in op te groeien en door de bonte mix van culturen verloopt de integratie van de kinderen maar moeizaam.

Met Lena maakte ik de kinderen warm om deel te nemen aan het zomerkamp in de Ardennen. Ikzelf ging voor het eerst mee als begeleider. Het werd met meer dan honderd kinderen een drukke bedoening. Maar de vriendschap en de warmte die ik van die kinderen terugkreeg, kan ik maar moeilijk onder woorden brengen. Zo herinner ik mij Aisja, een introvert meisje uit een asielcentrum, dat nauwelijks Nederlands begreep. Door het contact met kinderen die wat Frans praatten, werd communicatie toch mogelijk en ze bloeide meteen open. De rest van de week lachte ze zoveel dat ik daar zelf vrolijk en gelukkig van werd.

Dit kamp was zo'n deugddoende ervaring dat ik mij engageerde bij de Jongeren voor Vrede, de jongerenwerking van Sant'Egidio. Die organiseert 'Scholen van Vrede' op de wijken Luchtbal, Stuyvenberg en Linkeroever, maar ik engageerde mij uiteraard op het Kiel, waar ik de eerste contacten met de kinderen had gelegd. Daar vindt in een lokaal dat de Zusters der armen ter beschikking stellen, iedere zaterdag tussen 11 en 13 uur de School van Vrede plaats. We helpen de kinderen met hun huiswerk en proberen iets te doen aan hun schoolachterstand. Nadien spelen we spelletjes en krijgen de kinderen een koek en een drankje. Iedere week verwelkomen we dertig tot veertig kinderen en ze komen heel graag. De grote meerwaarde ligt in de omgang met leeftijdsgenoten van verschillende culturen.

Wij gaan hen aan huis ophalen en brengen hen ook terug. Met enkele kinderen heb ik een bijzondere band omdat ik hen al tijdens mijn eerste contact met Sant'Egidio leerde kennen. Dat zijn Moima en Maiama, twee zusjes van 7 en 8 jaar uit Liberia. Thuis spreken zij Engels en door haar taalachterstand doet Moima nu het tweede leerjaar over. Onderweg pik ik ook de 7-jarige Annas uit Congo op. Zij was aanvankelijk stil en verlegen, maar bloeide het voorbije jaar helemaal open. Ten slotte zijn er Rachel, Emmanuel en David tussen 5 en 8 jaar en eveneens afkomstig uit Congo. Zij leven in een veel te klein appartementje en worden streng en anders opgevoed dan wij gewoon zijn. Daarnaast volgen zigeuner kinderen de werking van School van Vrede. Ik kwam voor het eerst met die gemeenschap in contact toen ik de kinderen na een kerstfeestje naar huis bracht. Ik schrok van hun levensomstandigheden, want in het kamp was geen stromend water. Het is belangrijk de zigeuner kinderen te stimuleren naar school te gaan. Want al in de lagere school blijven velen geregeld afwezig en velen stromen niet door naar het middelbaar onderwijs.

Iedere vrijdagavond komen de vrijwilligers van de School van Vrede samen in het centrum van Sant'Egidio in de Kammenstraat in Antwerpen. Wij praten over de

begeleiding van de kinderen en ook over wat er in de wereld gebeurt. Iedereen kan vrij zijn mening vertolken. Ik woon die boeiende en leerrijke bijeenkomsten graag bij. Leuk is dat de meeste begeleiders ook aanwezig zijn. Velen zijn ook echte vrienden geworden. Wat mij in die werking aanspreekt? Door de intense contacten met die kinderen heb ik het gevoel dat ik echt iets voor hen kan betekenen en hen ook iets kan meegeven. Mij valt op hoe ontzettend blij ze zijn met een klein geschenk. Maar de vriendschap is beslist wederzijds. Ik krijg van de kinderen zoveel warmte terug. Verrijkend zijn ook de verschillende talen, culturen en religies waarmee je in contact komt. Mijn engagement in Sant'Egidio was ook bepalend voor mijn studiekeuze. Ik studeer nu het eerste jaar orthopedagogie aan de Plantijn Hogeschool in Antwerpen. En ik hoop mij later als opvoeder in te zetten voor kinderen, mindervaliden of bejaarden.

Als expliciet christelijke organisatie brengt Sant'Egidio ook het geloof ter sprake. Dat is niet eenvoudig omdat we werken met kinderen uit diverse godsdiensten. Wij vertellen over de figuur van pater Damiaan bijvoorbeeld, maar ook andere godsdiensten komen aan bod. Sommige kinderen, onder wie Moima en Maiama, zijn moslims. We leggen aan iedereen uit wat het vasten betekent en hoe moslims dat beleven.

Zelf ben ik gelovig opgevoed, maar ik ben niet zo intensief met het geloof bezig. Ik betreur zeer de recente schokgolf in de kerk. En wat verkeerd is gelopen, valt onder geen beding goed te praten. Maar ik voel mij meer aangetrokken door de praktijk dan door de theorie. Jezus leert ons de armen graag te zien. En de School van Vrede geeft mij daartoe de kans. Ik ga met Kerstmis en Pasen naar de mis en sinds ik in Antwerpen op kot zit, woon ik nu en dan de gebedsbijeenkomsten van Sant'Egidio bij. Dat is voor mij een moment van bezinning om even stil te staan bij wat ik doe."

meer info over Sant Egidio vind je op www.santegidio.be